

Oud-Goesenaar Wilco van den Akker wil weer terug naar Alaska.

De mens blijft toch altijd ondergeschikt aan de natuur

Oud-Goesenaar loopt moederziel alleen door Canada en Alaska.

door **Dewi Gigengack**

Voor zijn eigen veiligheid was het beter om zo min mogelijk te rusten. Stilstaan betekende bevroren vinger- en tenen binnen een paar minuten. In zijn eentje, sneeuwstormen en temperaturen tot vijftig graden onder nul trotserend, probeerde avonturier en oud-Goesenaar Wilco van den Akker iets dat niemand ooit had gedaan: in veertig dagen een 1600 kilometer lange goudkoortsroute door Canada en Alaska afleggen. In de winter, te voet.

Precies een jaar geleden vertrok hij. De beruchte tocht van Fairbanks in Alaska naar het Canadese Whitehorse was in 1896 het decor van de grootste goudkoorts tot dan toe. „Ik wilde weten welke mentaliteit en eigenschappen je nodig hebt om om te gaan met de dingen die je daar tegenkomt. Je begint in de beschaving, maar je gaat steeds verder weg van de woonbaarheid. Het lijkt alsof je terug loopt in de tijd. De mensen die je dan tegenkomt leven alsof het honderd jaar geleden is.”

Tegenwoordig wordt de route gebruikt voor een bekende sleehondenrace, de Yukon Quest Trail. Ook Van den Akker ging met een slee, maar die honderd kilo aan bagage trok hij zelf voort. Met daarin een lichtgewicht tent, high-tech-kleding, een goede slaapzak, een brandertje om sneeuw te smelten, twintig liter brandstof en - 'het belangrijkste' - een satelliettelefoon en een satelliet-tracker voor het thuisfront en de reddingsdienst.

Na een jaar trainen ging Van den Akker op pad. „Ik liep op de eerste bergpas toen een enorme sneeuwstorm begon. Normaal zie je dan een groot grijs vlak op je af komen, maar het was al donker. Het was min twintig, niet eens zo koud. Omdat het ineens enorm begon te waaien, voelde het als min vijftig of zestig. Je huid kan dan verbranden van de kou, je kunt blaren of brandwonden krijgen. Ik zag geen hand meer voor ogen en wilde zo snel mogelijk die berg af.

Ik moest nog drie kilometer om bij een dal te komen. Daar heb ik een gat gegraven in de sneeuw en mijn tent opgezet. De volgende ochtend bleek dat ik in de verkeerde vallei was. Het heeft me drie dagen gekost om weer op mijn route te komen.”

Na 800 kilometer kwam Van den Akker aan bij de Yukon-rivier. „Het plan was om over de bevroren rivier te lopen, want dan kan je vaart maken. Inmiddels was het min 45 graden. Gedeeltes van de rivier waren bevroren. Die stukken waren door de stroom weer losgegaan en tegen de buitenbochten opgestapeld tot twee meter hoge obstakels van kruinend ijs. Ik ben een stuk over en langs de rivier gelopen, maar ik liep vast in een buitenbocht. Ijsschotsen van vijftig meter breed en twee meter hoog, net enorme glasscherven, blokkeerden de route. De rivier loopt tussen de bergen, dus links van mij was een wand van steen die tien meter loodrecht omhoog ging. Rechts was open water. De enige manier om verder te komen was teruggaan en een andere route zoeken. Vanuit een blokhut heb ik ver-

‘Je krijgt het sneller koud en je kunt niet meer helder denken’

kenningsochten ondernomen. Elke keer kwam ik na een dag of twee terug, want alles liep uit op een dood spoor.”

Van den Akker zat twee weken lang vast in die hut. „Na een week had ik geen eten meer. Dan gaat je energie omlaag. Je krijgt het sneller koud en je kunt niet meer helder denken.” De bewoonde wereld was 250 kilometer terug. „Circle City, een dorpje waar maar veertig mensen wonen.”

Zwaar vermoeid en ondervoed moest Van den Akker terug. De expeditie werd een overlevingstocht. „Het was slopend. Zwalkend kwam ik na vier dagen lopen in Circle City aan. Onderweg had ik sneeuw gegeten, wat niet slim is, want als je het niet zuivert kan je infecties oplopen. In een hutje kwam ik per toeval voedsel tegen. Een blikje ananasschijven en een blik bruine bonen. Over datum,

maar ik heb het direct opgegeten. Dat was wel een erg grote luxe.”

De Yukon Quest was inmiddels begonnen en in Circle City waren de media aangekomen met 'bush planes', kleine vliegtuigjes. „De enige kans die ik nog had om verder te gaan was iemand daar vragen of ze me met een vliegtuigje over dat punt konden brengen.” Dit leek te lukken, totdat de piloot de slee zag die ook mee moest. Die was te groot. „Daarmee was de expeditie voorbij. Toen besepte ik: 'dit was het dan'. Ik was enorm teleurgesteld, want fysiek voelde ik me nog fit. Maar de mens blijft altijd ondergeschikt aan de natuur. En dat is eigenlijk wel mooi.”

„Ik heb de beslissing genomen om niet het risico te nemen. Om te zeggen: nu ga ik niet verder. En dat had ik nog nooit eerder gedaan, ik ging altijd verder.” In 2006 won Van den Akker een race van 1800 kilometer van oost-naar zuid-Alaska, en was daarmee de zevende mens op aarde die die tocht, de Iditarod, volbracht had. „Maar tijdens die race had ik mezelf zó ver gepusht dat het me bijna het leven heeft gekost.”

„Ik ben onderkoeld geraakt. Aan het einde van een nacht lopen was ik zo uitgeput dat ik op mijn slee ging zitten. Ik had eigenlijk al min of meer afscheid genomen. Ik zag mezelf zitten op die slee, besepte dat ik in gevaar was maar lichamelijk was ik helemaal op. Ik had het geluk dat de zon opkwam. Toen ik die felle zonnestralen voelde, besepte ik dat ik écht in de problemen zat. Ik zette een paar passen, en toen nog een paar. Op de finish ben ik in tranen uitgebarsten. Mijn fysieke grens ligt ver, en die ik heb ook vaak verlegd, maar die keer ben ik echt té ver gegaan. Ik was teleurgesteld in mezelf dat ik mijn leven op het spel heb gezet. En voor wat? Zo'n stomme race.”

Van den Akker wil volgend jaar weer terug naar Alaska. „Het is een van de mooiste gebieden op aarde. Ik zou graag een tijd met Eskimo's willen leven, de ontberingen voelen die zij ook voelen. Het is een gesloten gemeenschap die je niet even van tevoren kan bellen van 'joh, kan ik even meelopen'. Het komt dus weer neer op die slee op je nek nemen en weer honderd jaar teruglopen in de tijd.”

Zeeuwen gezocht in Amerika

Onze verslaggeefster Lilian Dominicus reist door noordoosten VS.

door **Lilian Dominicus**

GOES - Wie kent nog Zeeuwen die in Amerika wonen of werken? Over een kleine maand vertrek ik als verslaggeefster van deze krant naar het noordoosten van de Verenigde Staten.

Daar ga ik op zoek naar de talrijke Zeeuwse sporen in het landschap, achtergelaten in vierhonderd jaar van betrekkingen tussen Nederland en Amerika. Dit is het jaar waarin we vieren dat Henry Hudson vier eeuwen geleden onder de vlag van de VOC voor het eerst voet zette op het eiland Manhattan.

De afgelopen maanden ben ik al legio ideeën voor verhalen tegengekomen, die het komend jaar een plek zullen krijgen in de zaterdagbijlage Spectrum. Zo reis ik langs de gemeenschappen die dominee Adriaan Zwemer uit Oostkapelle stichtte in onder meer Albany (New York), South Holland (Illinois) en Middelburg (Iowa). Ik ga naar de dorpen Zeeland, Middelburg en Oostburg, zo genoemd door de eerste bewoners die zich er vestigden.

Maar ik ga ook op bezoek bij enkele Zeeuwse studenten op een Amerikaanse campus en woon de repe-

tities bij van een klompendansgroep die beweert meer Zeeuwse kostuums te hebben dan Ons Boergeoed. De tocht door het noordoosten van Amerika leidt onder meer naar een Zeeuwse mosselboer in Maine, de nazaten van een Noord-Bevelandse boer die op zijn zestigste opnieuw is begonnen in South-Carolina en een

van oorsprong Nieuwerkerkse fruit- en groentehandelaar die vanuit The Bronx de stad New York bevoorraadt.

Maar nieuwe, verfrissende suggesties zijn altijd welkom.

U kunt me daarvoor mailen (l.dominicus@pzc.nl) of bellen op de redactie (0113-315674).

Op het digitale en interactieve dagboek www.pzc.nl/blog/lilianDominicus dat ik de komende maanden bijhoud staan onder meer het volledige overzicht van mijn route met alle data en verhalen over de voorbereidingen.

Beleef Alaska in het muZEEum met 50% korting!

Zoals u hiernaast kunt lezen, begon Wilco van den Akker vandaag precies een jaar geleden aan zijn voettocht door Alaska. Wilt u zelf ook wel eens een kijkje nemen in het poolgebied, maar zit een reis naar het uiterste noorden of zuiden van de wereld er voor u niet in? Breng dan nu een bezoek aan het muZEEum! In het muZEEum is een spectaculaire tentoonstelling te zien over de Noord- en Zuidpool: 'Tegenpolen, Zeeuwen en het poolgebied'. In de tentoonstelling 'Tegenpolen' gaat de bezoeker zelf op expeditie naar de Noord- en Zuidpool. Rode draad tijdens deze expeditie is de fascinerende contrastrijkheid van de poolgebieden. Van de 17de-eeuwse walvisvaarders tot florerend pooltoerisme anno 21ste eeuw, van kleine ijstijd tot global warming.

Wilco van den Akker is vast niet de enige Zeeuw die voet in het poolgebied heeft gezet. PZC en het Zeeuws maritiem muZEEum ontvangen graag de mooiste foto's van Zeeuwen die een reis naar het poolgebied hebben gemaakt. U kunt uw foto's mailen naar web@pzc.nl en bekijken op www.pzc.nl/cultuur. Het muZEEum zal de mooiste foto's selecteren en tentoonstellen.

50% korting op de entreprijs

NAAM   M V

ADRES

POSTCODE PLAATS

Lever de volledig ingevulde bon in bij:
Zeeuws maritiem muZEEum, Nieuwendijk 15, Vlissingen
- deze actie is niet geldig in combinatie met andere kortingen
- deze kortingsbon is geldig tot 1 maart 2009 (max. 5 personen per bon)

De PZC gaat zorgvuldig om met persoonsgegevens. Op alle informatie die u aan ons verstrekt is de Wet Bescherming Persoonsgegevens van toepassing. In het colofon van de krant en op www.pzc.nl treft u nadere informatie aan.

LEZERSE **TRA PZC**